

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 436/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti G., a. s., B., zastúpenej obchodnou spoločnosťou H., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. J. G., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 CoE/299/2012 z 21. marca 2013 a postupom, ktorý mu predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti G., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2013 faxom a 17. júla 2013 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti G., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 CoE/299/2012 z 21. marca 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý mu predchádzal (ďalej aj „napadnutý postup“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 37 Er/693/2003 z 11. júna 2012 vyhovel námietkam povinnej a exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom v prospech oprávneného (sťažovateľky) zastavil z dôvodu nespôsobilého exekučného titulu (notárskej zápisnice). Krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením prvostupňové rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že krajský súd, ako aj okresný súd porušili základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, „nakoľko v rozpore s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, tie isté skutkové okolnosti vyhodnotili odlišným spôsobom.

Okresný súd Košice II pri preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v roku 2003 nezistil žiaden rozpor týchto dokumentov so zákonom, keď dňa 21. 07. 2003 udelil exekútorovi JUDr. P. M... poverenie na vykonanie exekúcie č. 37 Er/693/2003. Po takmer 9 rokoch prebiehajúcej exekúcie ten istý exekučný súd - Okresný súd Košice II - uznesením zo dňa 11. 06. 2012, spis. zn.: 37 Er/693/2003 zastavil exekúciu z dôvodu, že je neprípustná, nakoľko je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, a to nespôsobilý exekučný titul. Uvedené potvrdil následne aj Krajský súd v Košiciach, napriek odvolaniu sťažovateľa proti nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a proti nesprávne zistenému skutkovému stavu prvostupňovým súdom...

Následkom odlišných rozhodnutí exekučného súdu, ovplyvnených aktuálnou rozhodovacou praxou súdov, bolo neoprávnené vedenie takmer deväť ročnej exekúcie na podklade nespôsobilého exekučného titulu, čo spôsobilo vytvorenie protiprávneho stavu a porušenie základných princípov právneho štátu spočívajúceho v nedostatočnom zistení skutkového stavu, ktoré je pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález Ústavného súdu SR. sp. zn. I. ÚS 236/06)...

V nadväznosti na uvedené poukazujeme aj na skutočnosť, že námietka nespôsobilosti exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica bola v danom konaní Povinnou namietnutá po takmer deviatich rokoch od začatia exekučného konania, a nie skôr napríklad v rámci konania o námietkach proti exekúcii, v čom sťažovateľ zo strany povinnej vidí jednoznačné využitie momentálnej rozhodovacej praxe súdov pri posudzovaní notárskych zápisníc ako exekučných titulov, keď musela predpokladať, že jej návrhu na zastavenie exekúcie bude vyhovené.

V tejto súvislosti musíme uviesť tiež skutočnosť, že rozdielnym posúdením spôsobilosti notárskej zápisnice v roku 2003 a v roku 2012 tým istým exekučným súdom sa vytvoril priestor pre zvýhodnenie právneho postavenia jednej strany, t. j. povinnej na úkor druhej strany, t. j. sťažovateľa, nakoľko povinná nielenže mala prospech spočívajúci v poskytnutí peňažných prostriedkov, ktorých časť už Sťažovateľ nikdy nezískal späť, ale v dôsledku aktuálnej rozhodovacej praxe exekučný súd v jej prospech zastavil exekúciu, napriek skutočnosti, že pred takmer deviatimi rokmi rozhodol vo veci inak...“.

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že 15. júla 2013 podala „proti právoplatnému uznesenie Krajského súdu... podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania, za podmienok ustanovených v § 243e ods. 1 OSP v spojení s § 243f ods. 1 písm. b) a c) OSP, nakoľko týmto súdnym rozhodnutím bol porušený zákon...“.

O uvedenom podnete dosiaľ nebolo rozhodnuté“.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1, Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 CoE/299/2012-132 zo dňa 21. 03. 2013 a postupom, ktorý mu predchádzal.

II. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 CoE/299/2012-132 zo dňa 21. 03. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi spoločnosti G., a. s. náhradu trov právneho zastúpenia, vrátane DPH, v sume 1.146,12 EUR... ktorý žiadame

poukázať na účet právneho zástupcu poškodeného - spoločnosti H., s. r. o... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou námietok sťažovateľky v sťažnosti bolo tvrdenie o porušení označených práv napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu, že krajský súd ako súd odvolací v rámci exekučného konania sa stotožnil s prvostupňovým rozhodnutím, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a následne bola zastavená, a to z dôvodu *„rozdielnych rozhodnutiach súdov v rámci vyššie uvedeného exekučného konania, svojvoľné a arbitrárne rozhodovanie o podmienkach splnenia náležitostí notárskej zápisnice, ktorá má byť vykonateľným exekučným titulom v medziach aktuálnej rozhodovacej praxe súdov bez*

ohľadu na rozhodovaciú súdnu prax v čase vydania poverenia súdnemu exekútorovi, čím sa dopustili porušenia základného princípu právneho štátu, a to princípu právnej istoty a dôvery občana v právo“.

Okrem toho sťažovateľka tvrdila, že krajský súd toto svoje rozhodnutie náležite nezdôvodnil a toto rozhodnutie je arbitrárne a podľa nej „*notárska zápisnica obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku*“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa odseku 4 tohto článku ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi súdov, ale chrániť

ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z uvedeného vychádzal ústavný súd aj v rámci ústavnej kontroly, ktorej bolo podrobené napadnuté uznesenie krajského súdu, a tiež predchádzajúci postup všeobecných súdov, a to z hľadiska námietok nastolených sťažovateľkou.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd (potvrdil ním rozhodnutie okresného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú, zastavení exekúcie a povolení odkladu exekúcie do právoplatného rozhodnutia o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie z 30. januára 2012) okrem iného opísal skutkové a právne závery z rozhodnutia okresného súdu, odvolacie námietky sťažovateľky a citoval ustanovenie „§ 41 ods. 2 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok)...“, z ktorého podľa krajského súdu «... vyplýva, že notárska zápisnica je titulom pre súdny výkon rozhodnutia vtedy, ak spĺňa formálne náležitosti stanovené pre spisovanie notárskych zápisníc o právnych úkonoch uvedených v zákone č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) a ak obsahuje dohodu osoby oprávnenej zo záväzkového právneho vzťahu s osobou zo záväzkového právneho vzťahu povinnou, v ktorej je presne individualizovaná oprávnená a povinná osoba, vyznačený právny dôvod plnenia, predmet plnenia (presný obsah a rozsah plnenia) a doba plnenia (presne a určite určená doba, do ktorej sa povinná osoba zaväzuje predmet plnenia poskytnúť oprávnenej osobe), a ak osoba povinná v nej súhlasila s vykonateľnosťou (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 2020/98)...

Pre posúdenie materiálnej vykonateľnosti má význam aj záver, že ak notár spíše zápisnicu súčasne o právnom úkone aj o súhlase povinnej osoby s vykonateľnosťou záväzku z neho plynúceho, ide o exekučný titul aj vtedy, ak v prejave vôle, ktorou dlžník súhlasí s vykonateľnosťou, sú záväzok, oprávnená a povinná osoba, právny dôvod, predmet a doba plnenia označené len odkazom na vlastný právny úkon. Predpokladom toho, aby takúto zápisnicu bolo možné súdne vykonať je, aby samotný hmotnoprávny úkon náležitosti požadované ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku obsahoval a aby sa súhlas s vykonateľnosťou vzťahoval práve k povinnostiam z tohto úkonu vyplývajúcich. Inak povedané, nepresné a neurčité vymedzenie predmetu (obsahu a rozsahu) plnenia a doby plnenia v právnom úkone sa v dôsledku zmieneneho odkazu prenáša do časti vzťahujúcej sa na súhlas s vykonateľnosťou a spôsobuje, že notárskej zápisnici z materiálneho hľadiska chýbajú vlastnosti priamej vykonateľnosti.

Z hľadiska skúmania materiálnych predpokladov vykonateľnosti exekučného titulu, ktorým je v danom prípade notárska zápisnica sp. zn. N 461/2001, Nz 456/2001 spísaná dňa 23. 10. 2001 na Notárskom úrade JUDr. D. K., medzi účastníkmi konania nebolo sporné, kto je osoba oprávnená (P., a. s.) a povinná (A. P.) z notárskej zápisnice, ako ani právny dôvod plnenia (Zmluva o mimoriadnom medzi úvere a stavebnom úvere).

Spornými medzi účastníkmi ostal predmet a čas plnenia. V čl. I notárskej zápisnice je uvedené, že predmetom zmluvy je poskytnutie mimoriadneho medziúveru pod č. 1980929302 vo výške 600 000,- Sk (19 916,35 eur) s. na preklopenie obdobia do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Mimoriadny medziúver sa zmení na stavebný úver pod č. 1980929601 vo výške 300 000,- Sk (9 958,18 eur) po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení súčasne pri dodržaní zmluvných podmienok a „Všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení“. Presná výška stavebného úveru sa bude rovnať rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. V čl. III je ďalej len špecifikovaný spôsob hradenia úveru v splátkach. Prílohu notárskej zápisnice tvorí Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 22. 10. 2001, kde v čl. II je uvedené, že mimoriadny medziúver sa poskytuje do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa mimoriadny medziúver zúčtuje bez zvláštneho prehlásenia s nahotovenými prostriedkami zmluvy o stavebnom sporení (nasporená suma a stavebný

úver). Podľa čl. II ods. 1 Všeobecných obchodných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení (znenie január 2003), ktoré pôvodný oprávnený predložil spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a ktoré neboli súčasťou notárskej zápisnice, zmluva o stavebnom sporení sa uzatvára na určitú cieľovú sumu, ktorú tvoria vklady stavebného sporenia a stavebný úver.

Z uvedeného vyplýva, že poskytnutie medziúveru vo výške 19 916,35 eur s úrokovou sadzbou 8,5 % p. a. bolo len mimoriadnym opatrením na preklopenie obdobia do pridelenia cieľovej sumy (zohľadňujúcej výšku dovtedy nasparených vkladov stavebného sporenia), kedy sa tento medziúver zmenil na stavebný úver vo výške 9 958,18 eur, pričom presná výška stavebného úveru nebola v zmluve ani uvedená, nakoľko sa mala následne vypočítať ako rozdiel cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd podobne ako súd prvého stupňa musí konštatovať, že ide o nepresné a neurčité vymedzenie predmetu plnenia, ktoré plynie z toho, že do notárskej zápisnice je prevzatá len časť záväzku obsiahnutého v Zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a vo všeobecných obchodných podmienkach. Bez oboznámenia sa s inými listinami nemožno zistiť sumu plnenia, ktorú povinná uznala. Notárska zápisnica neobsahuje právny záväzok tak, ako je tento uvedený v návrhu na vykonanie exekúcie, či v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (t. j. povinnosť zaplatiť 16 267,23 eur s prísl.). Notárska zápisnica iba deklaruje obsah (vzájomné práva a povinnosti) skôr uzavretého záväzkového vzťahu, ktorým je úverová zmluva. Právny úkon (zmluva), na základe ktorého môžu vzniknúť konkrétne právne záväzky, však sama osebe nie je určitým predmetom právneho záväzku, ktorý na jej základe môže v budúcnosti vzniknúť, ak nastanú konkrétne právne skutočnosti, keďže až existencia konkrétnych právnych skutočností môže založiť ich vznik.

Ak v notárskej zápisnici chýba určenie právnej povinnosti, resp. určenie pohľadávky (právneho záväzku), je potrebné mať za to, že táto nemôže splňať ani náležitosti súhlasu povinnej osoby s jej vykonateľnosťou.

Okrem toho odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že v zmysle ust. § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku musí byť v notárskej zápisnici o. i. uvedený aj právny dôvod plnenia, predmet a čas plnenia a pokiaľ notárska zápisnica v tomto smere odkazuje na právny úkon, z ktorého záväzok vznikol s tým, že tento je neoddeliteľnou

súčasťou notárskej zápisnice, zhodne so záverom okresného súdu má aj odvolací súd za to, že ide o notársku listinu, ktorá musí zodpovedať ust. § 44 ods. 3 Notárskeho poriadku. Ak okresný súd v danom prípade teda dospel k záveru, že notárska zápisnica nespĺňa formálne náležitosti z hľadiska tohto ustanovenia, pretože súčasťou notárskej zápisnice neboli všeobecné obchodné podmienky, na ktoré sa úverová zmluva odvoláva, považuje odvolací súd tento záver za správny. V čl. V tejto zmluvy je síce uvedené prehlásenie strán zmluvy, že sa zaväzujú plniť všetky záväzky vyplývajúce z tejto zmluvy a zo všeobecných obchodných podmienok ;tieto však k úverovej zmluve ani k notárskej zápisnici pripojené neboli a oprávnený ich predložil až podaním návrhu v predmetnej exekučnej veci Za takejto situácie, pokiaľ v notárskej zápisnici ako aj v zmluve o úvere je Jen odkaz na všeobecné obchodné podmienky bez uvedenia ich dátumu (označenia ich účinnosti), sú tieto navyš spochybniteľné, keďže všeobecné obchodné podmienky sa v tom ktorom období môžu meniť.

Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že notárska zápisnica, ktorá je exekučným titulom v predmetnej veci, nespĺňa náležitosti exekučného titulu v zmysle ust. § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, a preto súd prvého stupňa správne exekúciu vedenú na jej podklade zastavil, z ktorého dôvodu odvolací súd toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p...

Nakoľko odvolací súd nezistil dôvody pre zrušenie napadnutého uznesenia vo výroku o zastavení exekúcie, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) potvrdil napadnuté uznesenie aj vo výroku o povolení odkladu exekúcie.»

Vychádzajúc z uvedeného jasného a zrozumiteľného rozhodnutia ústavný súd zastáva názor, že krajský súd dostatočne sťažovateľke ozrejmil okolnosti, ktoré boli podkladom na záver o tom, že exekúciu nie je možné ďalej vykonať a že exekúcia sa na základe notárskej zápisnice vôbec nemala začať. Ústavný súd bez toho, aby považoval za potrebné podrobnejšie argumentovať, konštatuje, že závery oboch konajúcich súdov sú správne a celkom logicky a rozumne reflektujú právnu úpravu obsiahnutú v relevantných právnych predpisoch. Za rovnako správny a v žiadnom prípade nie svojvoľný alebo arbitrárny treba považovať záver krajského súdu prezentovaný v odôvodnení jeho rozhodnutia, že notárska zápisnica „sp. zn. N 461/2001, Nz 456/2001 spísaná dňa 23. 10. 2001“ nemohla byť exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné vykonať exekúciu.

V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje svoju pozornosť aj na § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), z ktorého vyplýva, že exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Možnosť zastaviť exekúciu súdom bez návrhu Exekučný poriadok (z hľadiska dôvodov, okolností a pod.) bližšie neupravuje. Je však nesporné, že súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania, a ak kedykoľvek v priebehu konania zistí, že podmienky núteného vymáhania pohľadávky nie sú splnené, rozhodne o zastavení exekúcie. Je tiež nepochybné, že jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nie je možné exekúciu vykonať. Ak teda krajský súd dospel k záveru, že neexistuje relevantné rozhodnutie v zmysle § 41 Exekučného poriadku, ktoré by bolo spôsobilé byť exekučným titulom, správne rozhodol, ak sa stotožnil so závermi okresného súdu o neprípustnosti exekúcie a zastavení exekučného konania.

V nadväznosti na uvedené, a to pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, že v obdobných veciach rozhodli súdy odlišne, ako to bolo v minulosti, čím bol porušený princíp právnej istoty, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (obdobne napr. I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07).

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2013